

PRIMJEDBE UDRUGE HRVATSKIH SUDACA

NA NACRT

ZAKONA O DRŽAVNOM SUDBENOM VIJEĆU

I. Načelne primjedbe

U nacrtu Zakona o Državnom sudbenom vijeću (ako se već ide u donošenje novog zakona) valjalo bi iznaći valjana i održiva rješenja kojim bi se uredio:

- način izbora članova DSV-a tako da se izbjegne i spriječi dosadašnja praksa da dva najveća suda (Zagreb i Split) isključivo daju predstavnike u DSV,
- pitanje rodne ravnopravnosti
- pitanje ponovnog izbora (ograničiti mogućnost izbora samo na jedan mandat)
- pitanje zastupljenosti sudaca iz razne vrste sudova u DSV-u (specijalizirani sudovi su u neravnopravnom položaju)
- izbor sudaca (prvog i drugog stupnja) isključivo između osoba koje su završile Državnu školu za pravosudne dužnosnike, odnosno nemogućnost da osoba koja je u jednom trenutku prestala s obavljanjem sudačke dužnosti (npr. zbog odlaska u odvjetnike ili slično), ponovno bude imenovana na sudačku dužnost bez obveze polaganja završnog ispita u Državnoj školi za pravosudne dužnosnike .

II. Primjedbe uz pojedine članke

Uz članak 5.

Predlaže se usvajanje rješenja prema kojem predsjedniku i zamjeniku predsjednika Državnog sudbenog vijeća sudačka dužnost miruje za vrijeme obnašanja ove dužnosti, s time što ostvaruju pravo na plaću suca u sudu u kojem su imenovani. Rješenje kojim se predviđa mirovanje sudačke dužnosti svim članovima Vijeća izabranim iz reda sudaca za vrijeme trajanja dužnosti člana Državnog sudbenog vijeća je nepotrebno.

Uz članak 40.

Predlaže se usvajanje rješenja prema kojem predsjednik Državnog sudbenog vijeća i njegov zamjenik moraju uvijek biti iz reda sudaca.

Uz članak 52.

Odluka o prigovoru osobne je naravi, riječ je o ocjeni uspješnosti obavljanja dužnosti svakog suca i ne vidi se razlog zbog kojeg bi se ta odluka imala objavljivati na mrežnim stranicama Državnog sudbenog vijeća.

Uz članak 55.

Nedopustivo je propisivati da osobe koje se natječu za dužnost suca prethodno moraju proći sigurnosnu provjeru, odnosno da se mora utvrditi kako „ne postoje sigurnosne zapreke za njihovo imenovanje“. Navedeno predstavlja otvorenu mogućnost da sigurnosno-obavještajni aparat svojom

procjenom određuje tko će biti, a tko neće biti podoban za obnašanje dužnosti suca. Kojim kriterijima će se SOA voditi prilikom davanja takve procjene? Hoće li primjerice biti dovoljno da sucem ne može postati osoba čiji je primjerice brat, sestra, roditelj ili bliski srodnik osuđen za neko kazneno djelo? Ili će biti dovoljno da članovi obitelji suca vode za društvo nepoćudan život (da su primjerice boemi, osobe bez prihoda ili zaposlenja), imaju određene „neprihvatljive“ političke stavove ili „sumnjivo“ podrijetlo?

Dok je postojanje takve sigurnosne provjere razumljivo za suce i službenike Odjela za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, nije shvatljivo zbog čega bi ova pretpostavka bila nametnuta kandidatima u izboru za suca. Napominje se da se od sigurnosno-obavještajnog aparata, prilikom ocjene predstavlja li netko potencijalnu opasnost, ne može očekivati cjelovito odavanje izvora podataka temeljem kojih je ocjena o pojedinom kandidatu donesena, što ostavlja prostor diskrecijskoj ocjeni i onemogućava ispitivanje pravilnosti i zakonitosti te odluke. Riječ je o nedopustivom utjecaju izvršne vlasti na pravosuđe o čemu se već ukazivalo u medijima, pri čemu se na loše posljedice ograničenja izbora sudaca jedino između onih kandidata koji su završili Državnu školu i isključivanje mogućnosti fluktuacije između pravnih profesija tijekom trajanja radnog vijeka, na ovom mjestu Udruga neće osvrnati. Posebno je neprihvatljivo da se takva sigurnosna procjena traži za osobe koje su već suci u postupku prijave na oglas za slobodno sudačko mjesto. Ovakvo rješenje odraz je očitog nepovjerenja i sumnjičavosti izvršne vlasti u poštenje sudaca, koja s druge strane nema potkrjepu u konkretnom broju sudaca protiv kojih je u tijeku kazneni postupak, a koji bi počinili kazneno djelo u obavljanju službene dužnosti. Prema tome, radi se o obliku nedopuštenog utjecaja i posredne kontrole izvršne vlasti nad time tko će i kada postati sucem, te tko će i kada napredovati. Opisani prijedlog stoga ne dovodi do jačanja pravosuđa, već potkopava mogućnost izbora neovisnih i kvalitetnih kandidata.

Osim toga, Udruga hrvatskih sudaca protivi se osnivanju osnovnih sudova kako je to predloženo Nacrtom Zakona o sudovima, no o čemu će se detaljnije očitovati u primjedbama na nacrt tog zakona.

Uz članak 62.

Ocjena je Udruge da prenošenje snimki razgovora kandidata u postupku imenovanja sudaca i njihova trajna dostupnost na mrežnim stranicama Vijeća nije dobro rješenje, niti je riječ o prijedlogu koji će imati bilo kakav pozitivan učinak na jačanje objektivnosti i transparentnosti postupka izbora sudaca ili dovesti do snaženja povjerenja javnosti u pravosuđe. Upravo suprotno, prenošenje snimki razgovora putem Interneta moglo bi dovesti u pitanje otvorenu i iskrenu diskusiju i razmjenu mišljenja u tijeku razgovora, koja je od odlučne važnosti za donošenje valjane odluke o izboru kandidata, ali i narušiti pravo na njihovu privatnost.

Usporednom komparativnih rješenja europskih zemalja, utvrđeno je da se jedino u tri od ispitanih 27 zemalja predviđa prenošenje snimki razgovora sjednica tijela analognog našem Državnom sudbenom vijeću, pa tako i razgovora s kandidatima za suce putem Interneta. To su Moldavija gdje je gledanje prijenosa potpuno slobodno svakome, Ukrajina, te Latvija, gdje je prijenos sjednica Vijeća dostupan jedino sucima putem posebnog linka koji im stiže na adresu elektroničke pošte i omogućava im praćenje sjednica. Međutim, nakon nekoliko sati link se briše i ne može se pogledati niti kao arhivski materijal.

U 20 ispitanih zemalja (Engleska, Francuska, Andora, Lihtenštajn, Malta, Nizozemska, Danska, Španjolska, Island, Mađarska, Belgija, Švedska, Srbija, Portugal, Austrija, Monako, Armenija, Njemačka, Crna Gora, Cipar) imenovanje sudaca je odluka kolegijalnog tijela ili samog suda čije sjednice nisu javne. Pritom, često se javno uopće ne objavljuju niti razlozi donošenja odluke o izboru ili neizboru pojedinog kandidata (kao npr. Engleska, Francuska, Andora, Lihtenštajn, Malta, Nizozemska, Danska) ili se jedino u pisanoj odluci iznose razlozi za izbor pojedinog kandidata (Belgija, Švedska, Srbija).

U nekim zemljama kao što je Crna Gora, sačinjava se tonski zapis sjednice, no on služi jedino za upotrebu članovima Vijeća, dok je primjerice u Cipru moguće dobiti transkript razgovora, no samog snimanja nema. U Finskoj primjerice, suce imenuje predsjednik republike te je jedino njegova odluka o imenovanju javna.

S druge strane, u dvije zemlje, Latviji i Makedoniji, sjednice su javne, ali nema njihovog snimanja i prijenosa, dok u Bosni i Hercegovini predstavnici medija mogu pratiti rad Vijeća u posebnoj prostoriji, ali ne i na Internetu. S druge strane, u Gruziji sjednice vijeća su javne i svaka zainteresirana osoba im može prisustvovati, a samo jednom, zbog iznimnog društvenog interesa sjednica je javno prenošena putem Interneta, uz suglasnost kandidata.

Prema tome, usporedbom komparativnih rješenja vidljivo je da je prijenos sjednica tijela koje odlučuje o imenovanju sudaca putem Interneta iznimno rijetka pojava, i gotovo isključivo povezana s tranzicijskim društvima (Ukrajina, Moldavija i Latvija) čije aktualne društvenopolitičke i povijesne prilike tako nešto čine opravdanim.

Ocjena je Udruge da je ovakvo rješenje u Republici Hrvatskoj nepotrebno, neprikladno i dovodi u opasnost mogućnost provođenja smislenog i otvorenog razgovora s kandidatima u kojem će kandidati iznijeti svoje mišljenje o temama koje se pred njih postavljaju. Interes javnosti za ovakvim vidom sudjelovanja u postupku imenovanja svakog suca teško se može opravdati. Stoga se predlaže da se o razgovoru s pojedinim kandidatima vode bilješke koje bi na zahtjev bile dostupne osobama koje su u najvećoj mjeri zainteresirane za to (sudionicima natječaja i predstavnicima javnosti), a da se Vijeće obveže u obrazloženju odluke osvrnuti se na utvrđenja strukturiranog razgovora koja govore u prilog izbora pojedinog kandidata (slično rješenje ima Švedska).

Uz članak 63.

O neprihvatljivosti sigurnosne provjere kao uvjeta za obavljanje sudačke dužnosti napisano je uz komentar čl. 55. Nacrta.

Uz članak 67.

Kada je predlagatelj odlučio izmijeniti odredbu Zakona o sudovima kojom se uređuju izvori prava u Republici Hrvatskoj, tada bi bilo prilično da je u tekst sudačke prisege dodao da se sudac obvezuje pridržavati i pravne stečevine Europske unije, kao izvora prava u primjeni od 1. srpnja 2013. godine.

Uz članak 70.

Primjereno je stavkom 5. odrediti rok u kojem suci mogu iskazati namjeru za privremeni premještaj, jednako kao što je to određeno za trajni premještaj čl. 69. st. 4. Nacrta. Predlaže se odrediti isti rok od najmanje 15 dana.

Uz članak 71.

Nedopustivo je nepravodobno, nepotpuno i netočno unošenje podataka o predmetu u informacijski sustav propisati kao razlog zbog kojeg se smatra da sudac neuredno obnaša sudačku dužnost. Koje bi to podatke sudac trebao točno, potpuno i pravodobno unositi? Zar bi sudac trebao nadzirati jesu li i kada zapisničari i upisničari konstatirali postojanje kakvog podneska ili dostavnice? Jesu li unijeli sadržaj zapisnika i točno numerirali stranice u informacijskom sustavu? Ili bi možda sudac sam trebao unositi i te podatke? Zbog čega bi sudac to nadzirao i kada će on to uopće činiti? Da li govorimo o operaterima zaduženim za kontrolu unosa podataka ili sucima kojima je posao suđenje o pravima i obvezama građana? Na ovaj način suci postaju nadzornici, referenti za unos podataka tehničke naravi. Unos ovih informacija nepotrebno već opterećuje i suce, ali i same zapisničare koji nisu na

raspolaganju sucima za diktat odluka, dopisa i druge poslove, već u naravi cjelokupno vrijeme između i nakon rasprava (na sudovima prvog stupnja) troše na unos podataka u informatički sustav, a za što bi trebalo ustrojiti posebne službe u svakom sudu ili reorganizirati rad upisničara.

Potpuno je nedopustivo da se na suca prebaci odgovornost za popunjavanje podataka, posebice što je to sustav u kojem se bilježi tko je poduzeo svaku pojedinu radnju. E-spis je, u svom velikom dijelu, inačica upisnika koji su se vodili u pisarnicama, pa prema tome nije jasno zašto bi sudac snosio cjelokupnu odgovornost za unos podataka.

Slično vrijedi i za slučaj gdje se kao stegovno djelo propisuje situacija gdje sudac donese broj odluka u jednogodišnjem razdoblju koji bitno odstupa ispod prosjeka odluka u predmetima iste vrste u sudovima istog stupnja. Ovaj kriterij iako fleksibilniji od dosadašnjih Okvirnih mjerila, ponovno kao isključivi kriterij vidi broj odluka, a ne promatra kvalitetu odluka, strukturu predmeta, brzinu suđenja i druge parametre koje ukazuju na kvalitetu sudačkog rada. Osim toga, postavlja se pitanje zbog čega kao temeljni kriterij uzimati broj odluka u jednoj godini, obzirom da je moguć jednokratni priljev određenih predmeta, pa bi u tom smislu bilo oportuno uzeti prosjek većeg broja godina. Iz navedenih razloga potrebno je cjelovito redefiniranje pojma urednog i neurednog obnašanja sudačke dužnosti.

Uz članak 72.

Oportuno je zadržati mogućnosti izricanja stegovne kazne razrješenja od dužnosti uz primjenu uvjetne osude, s obzirom na pretpostavke propisane čl. 63. st. 3. dosadašnjeg Zakona o DSV-u za primjenu te mjere i životne situacije koje donošenje takve odluke mogu učiniti opravdanom.

Uz članak 79.

Nejasno je znači li ova odredba da će se na mrežnim stranicama Vijeća objaviti cjelokupni tekst odluke o utvrđenoj stegovnoj odgovornosti? Držimo da je dovoljno zadržati dosadašnju praksu objavljivanja sadržaja odluke o stegovnoj odgovornosti u smislu utvrđene povrede i sankcije, bez objavljivanja integralnog teksta odluke, obzirom da bi to predstavljalo nepotrebno narušavanje prava osobnosti suca.

Uz članak 83.

Udruga drži da je potrebno predvidjeti da o žalbi protiv odluke o privremenom udaljenju od obnašanja sudačke dužnosti odlučuje drugo tijelo, a ne Državno sudbeno vijeće. Naime, vijeće u sastavu od tri člana već donosi prvostupanjsku odluku o privremenom udaljenju, pa bi se povjeravanjem odlučivanja o žalbi drugom tijelu, osigurala mogućnost neovisnog i nepristranog ispitivanja te odluke. Ovo pogotovo stoga što je privremeno udaljenje od obnašanja dužnosti predviđeno i u slučaju gdje se tvrdi da sudac obavlja službu, posao ili aktivnost nespojivu s obnašanjem sudačke dužnosti, dakle iz kriterija koji je podložan prosudbi subjektivnih okolnosti na strani pojedinog suca. Stoga bi u tom smislu bilo potrebno dopustiti ispitivanje zakonitosti odluke o privremenom udaljenju kroz upravni spor ili drugi pravni lijek o kojem bi odlučivalo isključivo sudbeno tijelo, a ne Državno sudbeno vijeće.

Uz članak 91.

Trebalo bi omogućiti da predsjednici sudova postanu ne samo osobe koji obnašaju sudačku dužnost u sudu u koji se imenuju najmanje tri godine, nego i suci sudova istog stupnja (trgovačkih, upravnih i općinskih sudova, tj. žalbenih i viših sudova), koji takvu dužnost obnašaju u drugom sudu najmanje tri godine. Nema razloga zašto sudac npr. jednog općinskog suda koji ima sposobnosti za obavljanje poslova predsjednika suda, takvu dužnost ne bi uspješno obavljao na nekom drugom općinskom sudu

na kojem se uprazni mjesto predsjednika. Ono što razlikuje dobre predsjednike sudova od loših nije jesu li oni prethodno bili suci sudova čiji su predsjednici, nego imaju li sposobnosti za obavljanje ove dužnosti.

Ovo pogotovo kada se ima u vidu da predsjednici sudova, zbog veličine sudova, dok su predsjednici sudova u pravilu ne obnašaju funkciju suđenja ili tu funkciju obavljaju u suženom obliku, pa za propisivanje ovog ograničenja zaista nema razloga. Na koncu tako se može omogućiti samo veći izbor između više kvalitetnih kandidata.

Uz članak 92.

Nedopustivo je kako je to predviđeno čl. 92. st. 3. Nacrta, da ministar pravosuđa ocjenjuje program rada kandidata za predsjednike sudova. To znači da bi ministar pravosuđa kao predstavnik izvršne vlasti izravno davanjem veće ili niže ocjene programu rada pojedinog kandidata, direktno odlučivao o tome koji kandidat će biti u naravi imenovan za predsjednika suda. Predlažemo da ministar pravosuđa eventualno daje samo savjetodavno mišljenje o programima rada, odnosno pozitivnu ili negativnu ocjenu programa rada, te ih eventualno rangira po kvaliteti uz obrazloženje prednosti i nedostataka programa svakog od kandidata, dok konačnu ocjenu programa rada treba donositi isključivo Državno sudbeno vijeće.

Osim toga, predloženi čl. 92. st. 5. Zakona protivan je odredbama čl. 124. st. 1., vezano uz čl. 118. st. 2. te čl. 124. st. 2. Ustava Republike Hrvatske. Primarna funkcija Državnog sudbenog vijeća nije donošenje kadrovskih odluka u sudstvu, već su kadrovske ovlasti Vijeća u funkciji osiguranja samostalnosti i neovisnosti sudbene vlasti u Republici Hrvatskoj, što je primarna uloga Vijeća. Smisao navedenih ustavnih normi može biti ispunjen samo ako je DSV, neovisno o tome koja sve tijela sudjeluju u postupku – ovdje: imenovanja predsjednika sudova, isključivi donositelj konačne odluke iz svoje nadležnosti (bez obzira na to podliježe li ta odluka daljnjem preispitivanju putem pravnih lijekova). Predložena formulacija čl. 92. st. 5. Zakona o DSV-u, naoko tehničkog sadržaja („neće pozivati na razgovor“), očito treba kamuflirati propisivanje faktičnog veta izvršne vlasti (ministra pravosuđa) na imenovanje predsjednika sudova, za što ne postoji ustavno uporište. Solucija koja bi faktički onemogućila da samostalno i neovisno štiti samostalnost i neovisnost sudbene vlasti ne može se podvesti ni pod uzajamnu provjeru nositelja vlasti iz čl. 4. st. 2. Ustava RH (u okviru te norme može učiti davanje mišljenja izvršne vlasti, ali ne i instrument koji supstancijalno ograničava samostalnost DSV-a). K tome, ovlasti Ministarstva (ministra) pravosuđa, kao tijela pravosudne uprave, ne dosežu rang ustavne materije, za razliku od ovlasti Državnog sudbenog vijeća.

Konačno, u odnosu na st. 7. ovog članka kojim je predviđeno snimanje razgovora s kandidatima za predsjednike sudova i njihov prijenos na mrežnim stranicama Vijeća u realnom vremenu, uz trajnu dostupnost snimaka na mrežnim stranicama Vijeća, upućuje se istovjetna primjedba kao uz članak 62. st. 6. Nacrta.

Uz članak 97. do 100.

Odredbe ovog poglavlja većim su dijelom očito preuzete iz Zakona o sprječavanju sukoba interesa (čl. 8.) koji se primjenjuje na državne dužnosnike i ostale osobe navedene u tom zakonu. Pri preuzimanju odredbi tog Zakona (čl. 8. st. 2.) preuzeta je i odredba navedena u čl. 97. st. 3. nacrta Zakona o DSV-u koja propisuje: „Sudac je dužan u roku od 30 dana od prestanka dužnosti Vijeću podnijeti izvješće o svojoj imovini i imovini osoba iz stavka 1. ovog članka“. Međutim postavlja se pitanje svrhovitosti i provedivosti odredbe da suci nakon prestanka dužnosti predaju izvješće DSV-u koje u nijednoj odredbi zakona nema ovlasti nad osobama koji nisu suci niti može sankcionirati bivšeg suca u slučaju nepodnošenja izvješća.

U čl. 99. st. 2. Nacrta predviđena je javna objava podataka o imovini suca na mrežnoj stranici Državnog sudbenog vijeća, no bez identifikacije osoba na koju se odnose.

Sukladno nacrtu Zakona primjećuje se da je intencija predlagača izjednačiti zakonska rješenja o izvještajima o imovini koja se odnose na državne dužnosnike i na pravosudne dužnosnike.

U zakonodavstvima širom svijeta smisao podnošenja izvješća o imovini jest praćenje je li tijekom obnašanja dužnosti došlo do neobjašnjivog povećavanja imovine dužnosnika koje može biti rezultat zlouporabe položaja, korupcije ili neriješenog sukoba interesa. Isto tako kroz izvješća je moguće identificirati mogućnost nastanka situacija sukoba interesa te ga spriječiti na vrijeme. Međutim dvojbeno je da li je moguće u ovom području u potpunosti izjednačavati državne i pravosudne dužnosnike kao što se predviđa u nacrtu zakona.

Nije sporno da suci u Republici Hrvatskoj trebaju podnositi imovinske kartice (iako ni to nije općeprihvaćeni međunarodni standard) kao što su i dosad radili te da se iste po zahtjevu Državno sudbeno vijeće može dati na uvid (što je redovno DSV i radio). Sporno je pitanje da li imovinske kartice sudaca treba dati na uvid javnosti putem Interneta kao što je i učinjeno s karticama državnih dužnosnika, odnosno nije najjasnije koji je cilj omogućavanja javnosti neograničenog uvida i koji učinak na poboljšanje pravosuđa će se time postići. Odnosno da li će takva mjera izazvati negativne efekte i otežati položaj suca u odnosu na stranke kao i otežati provođenje konkretnih postupaka.

Općepoznate su razlike između državnih dužnosnika i sudaca:

- Državni dužnosnici se biraju/imenuju na određeno vrijeme (najčešće 4 godine) dok su suci na svoju dužnost imenovani trajno. Objava imovinskih kartica državnih dužnosnika služi i tome da osim nadležnog Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa i javnost može pratiti da li je tijekom ili na kraju mandata došlo do neobjašnjivog bogaćenja.
- Izbor državnih dužnosnika ovisi isključivo o volji birača kojima i odgovaraju za svoj rad putem reizbora, dok imenovanja ostalih dužnosnika ovise o političkoj volji pobjedničke opcije na izborima. Suce u Republici Hrvatskoj se ne bira na izborima niti ih postavljaju političke stranke te oni ne odgovaraju biračima ni političkim strankama za svoj rad.
- Pri kandidacijskim listama za izbore ne postoje ograničenja u pogledu obrazovanja i iskustva kandidata te se svi građani mogu kandidirati na izborima, dok za suca može biti imenovana samo osoba koja udovoljava izričitim zakonskim uvjetima u pogledu obrazovanja i radnog iskustva.
- Institut izuzeća suca je detaljno uređen u procesnim zakonima i na njega osim suca, koji je dužan sam zatražiti izuzeće u predmetu ukoliko za to postoje razlozi, pazno paze i stranke u postupku. Zahtjevi za izuzeće se u praksi primjenjuju vrlo često. Mogućnost nastanka sukoba interesa suca je na taj način svedena na minimum, dok državni dužnosnici trebaju javno obznaniti svoje interese kako bi najšira javnost i birači mogli pratiti da li se pri donošenju odluka povode privatnim interesom.
- Državni dužnosnici u pretežnom dijelu donose pravila koja se odnose na veći broj neodređenih adresata. Suci donose odluke u predmetima koji se odnose na točno određene pravne i fizičke osobe te je posao suca svakodnevno povezan s konfliktima. Stranke u postupku često pokušavaju oslabiti položaj suca i javno predočavanje detalja iz privatnog života suca im može samo pomoći u tom.

Iako su plaće sudaca više od hrvatskog prosjeka, fama je da suci u imovinskim karticama kriju bogatstva za koja javnost mora znati. Plaće sudaca u RH su niže od kolega u zemljama Europske Unije, pa čak i izvan EU (npr. godišnja plaća suca prvog stupnja u Gruziji je 17500 EUR). Pri umrežavanju baza podataka Porezne uprave s DSV-om (kao i što predviđa nacrt Zakona), vrlo je jednostavno DSV-u doznati da li je sudac istinito prikazao svoje imovno stanje, a i bez da se strankama u postupku daje mogućnost da tijekom postupka „seciraju“ imovno stanje suca.

Naposljetku, javno objavljivanje kartica na Internetu može pogodovati i nastanku korupcijskih rizika te se ni taj faktor nažalost ne može isključiti. Pri detaljnom uvidu u imovinu suca lakše je pronaći

slabe točke i prilagoditi korupcijsku ponudu (npr. uvidom u imovinsku karticu stranka sazna da je sudac opterećen kreditima i da uzdržava djecu i bračnog druga).

Argument da je on-line objava imovinskih kartica sudaca općeprihvaćeni međunarodni standard ne odgovara istini. Analizom izvještaja IV kruga evaluacije GRECO-a za zemlje članice EU utvrđeno je da u 14 EU zemalja suci uopće nemaju obvezu podnošenja imovinskih izvješća, dok je u 14 članica u kojima suci podnose izvješća utvrđeno da su tek u njih šest izvješća objavljena on-line.

- U 14 EU zemalja suci uopće nemaju obvezu podnošenja imovinskih izvješća: Austrija, Belgija, Cipar, Češka, Danska, Francuska, Njemačka, Irska, Luksemburg, Malta, Portugal, Španjolska, Švedska, Velika Britanija.
- U 14 ostalih zemalja članica EU suci podnose izvješća o imovini i to u zemljama: Bugarska, Estonija, Finska, Grčka, Hrvatska, Italija, Latvija, Litva, Mađarska, Nizozemska, Poljska, Slovačka, Slovenija.
- Od 14 EU zemalja u kojima suci imaju obvezu podnošenja imovinskih kartica u njih 6 se ta izvješća javno objavljuju na mrežnim stranicama. To su zemlje: Bugarska, Latvija, Litva, Poljska, Rumunjska, Slovačka.
- Važno je navesti da u većini zemalja u kojima su izvješća dostupna on-line (Bugarska, Latvija, Litva, Rumunjska) tijelo koje prikuplja izvješća za suce prikuplja i izvješća za državne dužnosnike (antikorupcijska tijela i sl.) te se radi o tijelu izvan pravosudnog sustava.
- Jedina EU zemlja koja ima sustav sličan kakav se predlaže u nacrtu Zakona o DSV-u je Slovačka gdje Državno sudbeno vijeće (Súdna rada) prikuplja izvješća o imovini sudaca i javno ih objavljuje na svojim web stranicama.
- U nama susjednim zemljama koje nisu EU članice postoji sustav u kojem isto tijelo prikuplja imovinska izvješća za državne dužnosnike i suce (antikorupcijske agencije i sl.) te se sva izvješća javno objavljuju. To su Crna Gora, Srbija, Albanija, Moldavija, Makedonija. Nije poznato da li je javna objava imovinskih izvješća sudaca u tim zemljama doprinijela učinkovitijem pravosuđu niti jačanju povjerenja javnosti u pravosuđe.
-
- U dvije EU članice sadržaj imovinskih izvješća je djelomično objavljen on-line i to u Estoniji gdje se ne objavljuju osobni prihodi, prihodi od dividendi kao i prihodi bračnog druga te u Finskoj gdje su javno objavljena vanjska imenovanja i aktivnosti suca dok su ekonomski i financijski interesi suca povjerljivi.

U hrvatskim medijima se kao glavni argument za on-line objavu imovinskih kartica sudaca navodi da pojedini suci sudjeluju u arbitražnim sudovima ili kao predavači a za što primaju visoke honorare i da javnost mora znati za takve angažmane. Ukoliko je jedini motiv predlagača zakona dostupnost javnosti informacija o vanjskim aktivnostima sudaca može se razmišljati o uvođenju modela koji se provodi u Finskoj pri kojem bi vanjske aktivnosti sudaca bile dostupne on-line dok bi ostatak izvješća o imovini suca kao i dosad bio dostupan na zahtjev.